15/05/2019

Ιεραποστολική οδοιπορία στην Κεντρική Νιγηρία

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Επιστολή του Μητροπολίτου Νιγηρίας, Υπερτίμου και Εξάρχου Κόλπου Γουϊνέας, κ. Αλεξάνδρου, δημοσιεύει ο ιστοτόπος της Αδελφότητος Ορθοδόξου Εξωτερικής Αποστολής στις 15 Μαΐου 2019:

“Η χάρις του Θεού οδήγησε τα βήματα μας μετά από μεγάλο διάστημα, στην κεντρική Νιγηρία και συγκεκριμένα στην Πολιτεία Benue. Η περιοχή για περισσότερο από δυόμισι χρόνια δοκιμάστηκε σκληρά από την κάθοδο, την εισβολή των μουσουλμάνων νομάδων της φυλής Φουλάνι της βόρειας Νιγηρίας. Αναζητώντας εύφορη γη για τα πολυάριθμα κοπάδια τους, κατευθύνθηκαν στην περιοχή αυτή. Τα κοπάδια τους προκάλεσαν τεράστιες ζημιές στη γεωργική παραγωγή με επακόλουθο τις αιματηρές συγκρούσεις. Εκατοντάδες άνθρωποι

έχασαν τη ζωή τους, χωριά αφανίστηκαν, πληθυσμοί μετακινήθηκαν για να σωθούν. Κάποιες από τις ενορίες μας υπέστησαν σοβαρές ζημιές, θρήνησαν θύματα, είχαν τραυματίες.

Με πολλή αυτοθυσία και αψηφώντας τους κινδύνους, οι 2 ιερείς που διακονούν στην περιοχή και οι βοηθοί κατηχητές τους συνέχισαν το έργο του ευαγγελισμού, λειτουργώντας, κηρύττοντας, βαπτίζοντας νέα μέλη. Η περιοδεία μας διήρκεσε επτά ημέρες και ήταν μια πραγματική αποκάλυψη. Οι 5 ενορίες/εκκλησιαστικές κοινότητες έχουν αυξηθεί στις 19. Ο αριθμός των κατηχητών στους 20.

Πρώτος μεγάλος σταθμός ήταν η νέα ενορία του Αγίου Αντωνίου. Εκεί συγκεντρώθηκαν αρκετοί πιστοί και από γειτονικές ενορίες. Ο ναός ένα πλινθόκτιστο οίκημα, χαμηλό, ζεστό και όπως πάντα ταπεινό. Δίπλα στέκει ένα ημιτελές κτήριο, ο νέος ναός, χωρίς οροφή, με τεράστια παράθυρα λόγω της μεγάλης ζέστης της περιοχής. Προσφορά του υστερήματος κυριολεκτικά των απλών φτωχών αυτών αγροτών. Ανθρώπων μιας από τις πλέον φτωχές και λιγότερο αναπτυγμένες πολιτείες της χώρας.

Παραδίπλα στέκει, ημιτελές το πρεσβυτέριο και ιεραποστολικό κέντρο. Ο κόσμος ζεστός, ενθουσιώδης. Είχαν αγωνία, όπως και οι πιστοί άλλων νέων ενοριών να γνωρίσουν για πρώτη φορά τον επίσκοπό τους. Προσευχηθήκαμε μαζί, περιδιαβήκαμε τους χώρους και τη γη που προτίθενται να μας εκχωρήσουν, αν υπάρξει δυνατότητα από μέρους μας για ανάπτυξη. Τα κύρια αιτήματά τους: σχολείο, πόσιμο νερό, αποπεράτωση του Ναού.

Δεύτερος μεγάλος σταθμός η νέα ενορία του Αγίου Στεφάνου. Και εδώ ένα παλιό κτήριο, με πολλές ελλείψεις, ανάγκη για σημαντικές επιδιορθώσεις, ανάγκη για μόνιμο εφημέριο. Δεκάδες πιστοί συγκεντρώθηκαν και μας περίμεναν υπομονετικά για την πρώτη αρχιερατική λειτουργία στη νέα αυτή ενορία. Μας υποδέχτηκαν με εκδηλώσεις ενθουσιασμού, με χορούς, με φωνές, με τόση ανακούφιση ότι δεν είναι μόνοι τους. Η λειτουργία, κάτω από φοβερή ζέστη ήταν μια έκπληξη ακόμα. Οι χορωδίες του ναού, μία στη γλώσσα της φυλής τους (Τιβ) και μία νεανική στα αγγλικά, απέδωσαν τους ύμνους της λατρείας στο δικό τους μουσικό ιδίωμα.

Μεγάλη η ικανοποίηση να βλέπεις το ευαγγέλιο του Χριστού και την Εκκλησία Του να ενδύονται την πολιτιστική σάρκα της κάθε συνάφειας. Δεκάδες πιστοί προσήλθαν στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας με φόβο Θεού και συγκίνηση. Μετά τη λειτουργία στον περίβολο του Ναού, πάλι χοροί, προσφωνήσεις και αντιφωνήσεις. Παρόντες οι φύλαρχοι, παρούσα και η τοπική αυτοδιοίκηση. Και από αυτούς πάλι αιτήματα για πόσιμο νερό, για σχολείο, για την επιδιόρθωση του Ναού, για εικόνες, σκεύη κλπ. Και ένα ακόμα αίτημα για την ειρηνική συνύπαρξη με τις άλλες εκκλησίες και θρησκεύματα, για τη συνεργασία σε θέματα ανθρωπιστικά, κοινωνικά.

Στον δρόμο της επιστροφής σταματήσαμε στη γειτονική ενορία του Αγίου Ανδρέα. Ένα παμπάλαιο οίκημα ο Ναός, ανάμεσα σε τεράστιους πορτοκαλεώνες μέσα στην απόλυτη ησυχία. Εκεί μας περίμεναν κάποιοι ενορίτες, μας ξενάγησαν στα μέρη τους, μας μίλησαν για τις προσπάθειές τους, για τα σχέδιά τους και ζήτησαν να τους θυμόμαστε και να τους στηρίξουμε.

Τρίτος μεγάλος σταθμός ήταν το χωριό Κάρμεμ, η ενορία του Χριστού, εκεί που με τη αρωγή της Αδελφότητας Ορθοδόξου Εξωτερικής Ιεραποστολής χτίστηκε το πρώτο οίκημα του σχολείου μας. Παρόντες οι 300 μαθητές, οι δάσκαλοι, δεκάδες πιστοί, οι τοπικοί άρχοντες αλλά και αντιπροσωπεία μαθητών από γυμνάσιο της αγγλικανικής εκκλησίας. Μιά μεγάλη γιορτή είχε προετοιμαστεί από τους μικρούς μαθητές και μαθήτριες, παραδοσιακοί χοροί, ποιήματα, σκετς, προσφωνήσεις.

Θαυμάσαμε τη δουλειά που κάνουν ο εφημέριος της περιοχής, οι κατηχητές και φυσικά οι δάσκαλοι. Όπως συνέβη και στους άλλους σταθμούς μας, έτσι κι εδώ μας προσφέρθηκε η τοπική ενδυμασία, κάτι που αποτελεί την ύψιστη τιμή για έναν ξένο. Με την «ένδυση» αυτή, επίσημα σε αναγνωρίζουν ως μέλος της φυλής τους. Στο τέλος της γιορτής προσευχηθήκαμε για τα παιδιά και τους δασκάλους τους, για τους δωρητές του σχολείου, για όλους όσοι συμπαρίστανται στο ιεραποστολικό έργο στην περιοχή αυτή, εκεί στα βουνά του Μπένουε, πίσω από τα οποία κανείς αντικρίζει το Καμερούν.

Περιδιαβήκαμε το σχολείο και είδαμε τις ζημιές που προκάλεσε η επιδρομή των μουσουλμάνων νομάδων και οι συγκρούσεις. Κατεστραμμένα παράθυρα και

πόρτες, ακόμα και το δάπεδο αρκετών αιθουσών. Την απογοήτευση της στιγμής την διαδέχθηκε η βεβαιότητα, η πίστη ότι ο Κύριος θα ανοίξει δρόμους όχι μόνο για την αποκατάσταση των ζημιών, αλλά και για την επέκταση του σχολείου.

Από κει κατευθυνθήκαμε στο Ναό του Αγίου Χαραλάμπους στην ενορία Adikpo. Εκεί υπάρχει ένας ωραίος Ναός χτισμένος από ένα ζευγάρι από το Ηράκλειο της Κρήτης. Συναντηθήκαμε με τον ιερέα, τους κατηχητές και τον κόσμο που μας περίμενε εκεί υπομονετικά. Και εδώ προσευχηθήκαμε μαζί, ακούσαμε τα προβλήματα τους και τα αιτήματα τους.

Παρά το προχωρημένο της ώρας, ξεκινήσαμε για τον επόμενο σταθμό που ήταν η νέα ενορία του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, σε ένα φτωχό χωριό μέσα στις φάρμες. Εκεί μας περίμενε αρκετός κόσμος, δίπλα στην καλύβα που χρησιμοποείται σαν Ναός. Κόσμος κουρασμένος, ταλαιπωρημένος, με εμφανή τα σημάδια των στερήσεων στα πρόσωπα τους, στο ντύσιμο τους. Ζεστή και εγκάρδια η μιας ώρας συνομιλία και γνωριμία μαζί τους. Και εδώ εξέφρασαν την παράκληση για καθαρό πόσιμο νερό για να πάψουν τις οδοιπορίες χιλιομέτρων πριν εξασφαλίσουν λίγο νερό, όχι και τόσο καθαρό.

Ανάμεσα σε αυτές τις επισκέψεις, είχαμε την ευκαιρία πολύωρων συναντήσεων με τα ενοριακά συμβούλια, με τους ιερείς και τους κατηχητές. Έπρεπε να ακούσουμε τα προβλήματά τους στις πραγματικές τους διαστάσεις, να απευθυνθούμε επί μακρόν προς τους κατηχητές, να τους καθοδηγήσουμε, να τους ενισχύσουμε, αλλά πρώτιστα να γίνουμε κοινωνοί των προκλήσεων που αντιμετωπίζουν στη διακονία τους.

Μετά από 18 ώρες ταξιδιού, μέσα από κατεστραμμένους δρόμους γυρίσαμε στην έδρα της Μητρόπολης στο Λάγκος. Τα συναισθήματα ανάμεικτα. Έκπληξη και χαρά για τα όσα θαυμάσια επιτελεί εκεί ο Κύριος με τους εργάτες του Ευαγγελίου Του. Έντονος όμως και ο προβληματισμός για την επόμενη μέρα. Πώς θα διορθώσουμε τους Ναούς; Πώς θα προσφέρουμε νερό σε αυτούς τους ανθρώπους; Πώς θα στηρίξουμε τους Κατηχητές μας; Πώς θα μπορέσουμε να συντηρήσουμε τουλάχιστον 3 ακόμα κληρικούς που πρέπει να χειροτονήσουμε; Πού θα ζήσουν αυτοί οι άνθρωποι; Πώς θα μετακινηθούν; Πώς θα μπορέσουμε να υλοποιήσουμε τα σεμινάρια κατηχητών; **Και πόσα άλλα ακόμα!**

Όλα αυτά τα αποθέτουμε στα πόδια του Τριαδικού Θεού, του όντως «αποστέλλοντος» με την βαθιά προσευχή να ευλογήσει αυτές τις προσπάθειες και να στηρίξει όλους αυτούς που εργάζονται για τη φανέρωση της Βασιλείας Του σ' αυτή τη γειτονιά της γης.

†Ο Νιγηρίας Αλέξανδρος

Εκ της πηγής Αδελφότητος Ορθοδόξου Εξωτερικής Αποστολής ierapostoles.gr